

“Vaatan ära hilisõhtused uudised ja mõningate saadete kordused.”

Hirvo Surva

FOTOD SVEN TUPTIS

Kolleegid naljatavad, et kas Hirvo Surva ikka teab, mitu koori tal on. “Kevadel, kui konkurssidel oli viis minu koori, tundsin, et oleks vaja puhata. Ütlesin turismibüroos, et saatke mind kusagile. Saatsid Pariisi.” Kui Surva naasis, küsisid kolleegid, kas tegi ka seal oma koori.

6. detsembril on Estonias Benjamin Britteni lasteoperi “Väike korstnapühkija” esietendus ning mitme koori dirigendi Hirvo Surva esimene etteaste muusikajuhi ja dirigendina teatris. Mis kell tavaliselt koju jõuad? Pärast “Korstnapühkija” ja kõigi oma kooride proove jõuan koju tavaliselt üheksa-kümne ajal, vaatan ära hilisõhtused uudised ja mõningate saadete kordused. Tavaliselt seal ikka midagi on.

Uudiseid saab kätte ka internetist?

Internetist vaatan päeval need asjad, mis vaja, ja kirjavahetuse. Õhtul tahan lõõgastuda ja vaatan siis juba pigem rahulikult televiisorit. Selleks ajaks, kui mina teleka ette jõuan, on kõik päevauudised raadiost läbi käinud, aga pärast uuenudskuuri on “AK” mulle huvitavaks muutunud.

Saatesse kutsutakse külalisi, kas need kommentaarid teevad asja huvitavamaks?

No jaa, palju oleneb muidugi saate külalisest, kui hea rääkija ta on, palju sealt tuleb. Ka saatejuhtide isiklik suhe on kõikidele natuke tüüpiline ja loomulikult mõjutab see intervjuud. Mulle meeldib, kui saatejuhust ei kuma läbi nii-öelda tehtust. Kui saatejuhul on huvi selle vastu, mida küsib, siis tekitab ka vaatajal huvi jälgida.

Kui pole aega telerit vaadata, siis pole ka mõnusaateid.

Ah-ah-haa, vahel on ikka aega! Siis olen heameelega põhiliselt kolmel eesti kanalil, mis annab energiat. Vaatan ka BBC uudiseid ja vene kanalaid, “Pealtnägijat”, kui jõuan, aga sellepärast koju ei jookse. “Ärapanija” tahaks nagu olla “Pealtnägija” paroodia, aga on minu meelest hale vari. Lähevad seal natuke labaseks ega ütle midagi ära. Kui satun vaatama, jälgin suure huviga Urmas Oti saateid. Vaieldamatult on Ott eetris nagu kala vees! Ta oskab suunata saate käiku. Kui vastane on tugev, siis on huvitav jälgida, kuidas need kaks kõva kivi jahvatavad. Põnev, kuidas sealt välja tullakse. Ja teistpidi, kui partner pole eriti jutukas, meeldib mulle jälgida seda, kuidas Ott teda lukust lahti keerab.

ETVs on “Klassika koos Klasiga” või “Muusikatund”. Kas see on piisav?

Ma arvan, et põhiliselt peaks siiski Eesti Televisioon salvestama kontserte ja etendusi ning neid rohkem näitama. Televisioonil võiks olla pidev koostöö ka teatriga.

Surva poisid on viisakad, ütlevad tere ja head aega, kui teatrist lahkuvad. Omava-

hel kutsusid nad teda Hirvo Surva. Mitte sellepärast, et Surva oleks hirmuvalitseja, vaid et ta nõuab poistelt viisakust. Kord aga võtnud valve-lauaproual kõhu alt õõnsaks, kui proovi hiilis, et märkamatult klaveri äärele teade jätta, aga väikesed korstnapühkijad austusest nagu üks müts püsti tõusid.

Hirvo Surva olin ma ammu, nüüd enam pole, aga mind kutsuti ka Surmahirm. Kõik poisid üle vabariigi teadsid seda nime, aga see oli naljaga pooleks. Tegelikult on ju hea kasvatada muusikaga üheaegselt viisakust, õpetada käitumist ja suhtumist sellesse, kuidas kollektiivis olla. Kui poisid selle koolituse läbi teevad ja edaspidises elus oma kollektiivi tööle lähevad, oskavad ka seal käituda. Teater ja lava on ju alati olnud need kohad, mille kaudu saab noori kasvatada ja neid teistele eeskujuks tuua. Miks ei võiks seda olla ka televisioon!

Hirvo Surva on väga harvaesinev nimi. Selle nime pani ema mulle ühe pillimängija järgi. Ta leidis, et Hirvo on huvitav nimi. Ega ma teagi, et kellelgi oleks veel nime Hirvo Surva. Vaatasin netist ja vastust ei saanud.

Marvi Taggo

4. 11. XII '03